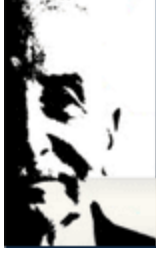

HANS-HERMANN HOPPE

NE YAPMALI

Ludwig von Mises Institute

Advancing Austrian Economics, Liberty and Peace

Visit Mises.org for a world of free-market literature, media and discussion.

Ludwig von Mises Enstitüsü, Avusturya İktisat Okulu'nu ve liberteryen ilmi geliştirmeye kendini adanmıştır. 1982 yılında kurulan Enstitü, bireysel özgürlüğü, serbest piyasayı, özel mülkiyeti, sağlam parayı ve barışı savunmaktadır. Enstitünün geniş yelpazedeki öğretim programları, bursları, yayınları ve konferansları gönüllü bağışlarla desteklenmektedir.

Daha fazla bilgi için Mises.org adresine tıklayabilir, info@mises.org e-posta adresinden bize yazabilir veya telefon edebilirsiniz: 1-800-OF-MISES.

Ludwig von Mises Institute
518 West Magnolia Avenue
Auburn, Alabama 36832

© Ludwig von Mises Institute, 1992.

Ludwig von Mises Enstitüsü tarafından Creative Commons Attribution License 3.0 altında yayınlanmıştır.

<http://creativecommons.org/licenses/by/3.0/>

What Must Be Done - Hans-Hermann Hoppe

Dijital Baskı: Ludwig von Mises Institute, 24 Haziran 2009

Türkçe Dijital Baskı: Mises Enstitüsü Türkiye, Kasım 2022

Çevirmen ve Editör: Fırat Kaan Aşkın

Mises Enstitüsü Türkiye direktörlüğünce çevrilen bu kısa ve güncelliğini asla yitirnecek makalesinde Hans-Hermann Hoppe, modern demokratik devletin doğasının ne olduğuna, Anarko-kapitalistlerin devletle nasıl ilişki kurması gerektiğine ve hem ideolojide hem de sivil yönetimde tabandan tepeye liberteryen bir devrimi hayata geçirmeye yarayacak stratejilere değiniyor.

İçindekiler

Ne Yapmalı

Toplum ve İşbirliği

Koruma ve Devlet

Sınırlı Devletin İmkânsızlığı

Monarşi ve Demokrasi

Güncel Koşullar

Strateji: Devletçilik Hastalığını Durdurmak

Yukarıdan Aşağıya Reform: Kralı Dönüştürmek

Doğal Elitlerin Ortadan Kaybolması

Entelektüellerin Rolü

Aşağıdan Yukarıya Bir Devrim

Ne Yapmalı

Hans-Hermann Hoppe

Başlık şöyle olsa daha uygun olurdu*: "Toplum, Devlet ve Özgürlük: Avusturo-Liberteryen Sosyal Devrim Stratejisi". Daha önce dinlediğiniz tüm o ılımlı konuşmalardan sonra işleri biraz hızlandırmak istiyorum. Konuşmamı oldukça somut stratejik tavsiyelerle sonlandıracağım ancak bunu yapabilmek için öncelikle sorunun ne olduğunu teşhis etmem gerekmektedir, aksi takdirde tedavi hastalıktan daha kötü olabilir. Ve bu teşhis, insanlık tarihinin bir tür sistematik yeniden inşasını veya teorik açıklamasını içermektedir.

Toplum ve İşbirliği

Toplum hakkında birkaç sözle başlamama izin verin. Toplum neden vardır? İnsanlar neden işbirliği yapar? Neden insanlar arasında sürekli savaş yerine barışçıl bir işbirliği vardır? Avusturya İktisat Ekolü ve özellikle de Misesyenler, bunu açıklamak için diğer insanlara karşı sempati ya da sevgi gibi bir şey varsaymamıza gerek olmadığını vurgularlar. Kişisel çıkar -yani daha azı yerine daha çoğunu tercih etmek- bu işbirliği olgusunu açıklamak için son derece yeterlidir. İnsanlar işbirliği yaparlar çünkü işbölümü altında üretim yapmanın kendi kendilerine yetmekten daha verimli olduğunu fark edebilirler. Sadece işbölümünden çekildiğimizi gözünüzün önüne getirin, hemen çaresizce fakirleşeceğimizi ve insanlığın çoğunun hemen yok olacağını fark edeceksinizdir.

Burada önemli bir hususu unutmayın, buna tekrar döneceğim. Bu açıklama neyi ima eder ve neyi ima etmez: Bu açıklama elbette insanlar arasında her zaman ve istisnasız olarak barıştan başka bir şey olmayacağı anlamına gelmez. Etrafta her zaman hırsızlar ve katiller vardır ve her toplum bir şekilde bu tiplerle başa çıkmak zorundadır. Ancak bu, barışçıl

(*) Vladimir Lenin 1902 yılında "Ne Yapmalı? (ya da Ne Yapılmalı)" adlı kitabında Rusya'ya komünizmi getirme planlarını anlatmıştır. Hoppe, aynı başlığı Amerikan toplumuna liberteryenizmi getirme planlarını anlatmak için kullanmaktadır.

işbirliğinin ortaya çıkışına ilişkin Hobbesçu açıklamanın temelde yanlış anlaşıldığını ima eder.

Thomas Hobbes, eğer bağımsız bir üçüncü taraf -tabii ki Devlet-aralarında barışı sağlamasaydı, insanların sürekli olarak birbirlerini boğazlayacaklarını varsaymıştır. Bunun ne kadar ilginç bir kurgu olduğunu hemen fark edersiniz. İnsanların kötü kurtlar olduğu varsayılır ve üzerlerinde üçüncü bir kurdun hüküm sürmesi sağlanırsa koyuna dönüştürülebilirler. Eğer bu üçüncü taraf da bir kurtsa, ki öyle olması gerektiği açıktır, o zaman iki birey arasında barış yapabilse bile, bu açıkça yöneten kurt ile şu anda birbirleriyle barış içinde işbirliği yapan iki kurt arasında kalıcı bir savaş olacağı anlamına gelir.

Bunun ima ettiği şey büyük önem taşımaktadır. İki birey arasında işbirliği olabilmesi için Devlet ya da bağımsız bir üçüncü taraf olmamalıdır. Örneğin uluslararası manzaraya baktığınızda da bunu hemen fark edebilirsiniz. Dünya hükümeti diye bir şey yoktur -en azından henüz- ve yine de farklı ülkelerin insanları birbirleriyle barışçıl bir şekilde işbirliği yapmaktadır. Ya da en büyük toplumsal kaoslarda bile işbirliği her zaman yeniden ortaya çıkmaktadır.

Bunun özeti, insanlar arasındaki barışçıl işbirliğinin son derece doğal ve sürekli olarak yeniden ortaya çıkan bir olgu olduğudur; ve bu işbirliğinden sonra, aynı derecede doğal olarak ve aynı derecede kişisel çıkarlar tarafından yönlendirilen sermaye oluşumu ve bir değişim aracı olan para ortaya çıkar ve daha sonra iş bölümü nihayetinde tüm dünyaya yayılır ve aynı şekilde para, yani emtia parası da dünya çapında kullanılan bir emtia parası hâline gelir. Maddi yaşam standartları herkes için yükselir ve daha yüksek maddi yaşam standartlarına dayalı olarak, maddi olmayan malların, yani bilim, sanat, edebiyat ve benzerlerinin daha ayrıntılı bir üstyapısı olan uygarlığın geliştirilmesi ve sürdürülmesi mümkün olur.

Koruma ve Devlet

Ancak bu normal, kişisel çıkar odaklı gelişmeyi bozan, çarpıtan ve hatta rayından çıkaran bir şey olabilir ve açıkça olmuştur da. Bu da elbette, ilk başta oldukça soyut bir şekilde, zorunlu olarak finanse edilen bölgesel bir koruma tekeli olarak tanımlayacağım Devlettir. Diğer bir deyişle savunma, hukuk ve düzenin sağlanması ve uygulanması tekelidir.

Peki bir Devlet nasıl ortaya çıkar? Bu genellikle ve bence kasıtlı olarak karıştırılsa da, hukuk ve düzen veya mülkiyetin korunması ile Devlet hukuku, Devlet düzeni ve Devlet korumasının bir ve aynı şey olmadığı, özdeş şeyler olmadığı en baştan açıkça ortaya konmalıdır. Nasıl ki mülkiyet ve işbölümüne dayalı sosyal işbirliği doğalsa, insanın mülkünün suç gibi doğal ve sosyal felaketlere karşı korunmasını istemesi de tamamen doğal bir arzudur. Bu arzuyu tatmin etmek için de her şeyden önce kendini koruma söz konusudur. Bu da temkin, sigorta (bireysel veya kooperatif), ihtiyat, öz savunma ve gerekli yaptırımlarla sağlanır.

İnsanların kendilerini savunmaya istekli olmalarına dayanan bir koruma sisteminin etkinliğinden kesinlikle şüphe edilmemelidir. İnsanlığın büyük bir bölümünde hukuk ve düzen bu şekilde sağlanmıştır. Günümüze kadar bile her köyde hukuk ve düzen temelde bu şekilde sağlanmıştır. Şu anki durumla kıyaslandığında pek de "vahşi" olmayan Amerikan Vahşi Batısı'nda da hukuk ve düzen bu şekilde, insanların kendilerini savunmaya istekli olmasıyla sağlanmıştır.

Dahası, iş bölümü doğal olarak güvenlik ve koruma hizmetlerinin üretimini de etkileyecektir. Yaşam standartları yükseldikçe, daha fazla insan öz savunma önlemlerine güvenmenin yanı sıra, işbölümünün avantajlarından da yararlanmak isteyecek ve korunmak için kendilerini uzmanlaşmış bir koruyucuya, hukuk ve düzen, adalet ve koruma sağlayıcılarına emanet edeceklerdir. Ve doğal olarak, her insan bu özel görev için kendisini koruyacak bir şeye sahip olan -etkili koruma sağlama araçlarına sahip olan ve adil tarafsız yargıçlar olarak itibar sahibi olan- kişi veya kurumlara yönelecektir. En asgari karmaşıklık derecesinden daha fazla karmaşıklığa sahip her toplumda, savunması gereken bir mülkü olması, haklı bir itibarı olması ve benzeri nedenlerle yargıç, barış sağlayıcı ve koruyucu rolünü üstlenecek belirli bireyler hızla ortaya çıkacaktır. Ve yine bugüne kadarki her bir köy, her bir küçük topluluk ve hatta Vahşi Batı bile bu çıkarımın doğruluğunu göstermektedir.

Devlet olmadan da koruma mümkündür. Bu kesinlikle açık olmalıdır, ancak devletçi şaşkınlığa ve kafa karışıklığı çağında, bu temel ama göreceğimiz gibi çok tehlikeli kavrayışı vurgulamak giderek daha gerekli hâle gelmektedir. İnsanlık tarihini doğal seyrinden saptıran belirleyici adım -deyim yerindeyse insanlığın ilk günahı- koruma, savunma, güvenlik ve düzenin sağlanmasının tekelleştirilmesiyle ortaya çıkar: Bu görevlerin,

başlangıçta bol sayıda olan koruyuculardan tek biri tarafından diğerlerinin dışlanmasıyla tekel altına alınmalarıyla. Tek bir kurum ya da tek bir kişi, belirli bir bölgedeki herkesin adalet ve koruma için yalnızca kendisine başvurması gerektiği konusunda etkili bir şekilde ısrar edebildiğinde, bir koruma tekeli var olur. Bu, hiç kimsenin sadece ya da sadece öz savunmaya güvenemeyeceği ya da koruma için kendisini bir başkasına bağlayamayacağı anlamına gelir. Bu tekele bir kez ulaşıldığında, bu koruyucunun finanse edilmesi artık tamamen gönüllü değil, kısmen zorunlu olacaktır.

Ve bilindik Avusturya İktisat Ekolü'nün öngördüğü gibi, mülkiyetin korunması işine ya da başka herhangi bir işe artık serbest giriş olmadığında, korumanın fiyatı yükselecek ve koruma kalitesi düşecektir. Tekelci, mülkümüzün koruyucusu olmaktan giderek uzaklaşacak ve giderek daha fazla bir koruma çetesine, hatta mülk sahiplerinin sistematik bir sömürücüsüne dönüşecektir. Başlangıçta koruması gereken insanlara ve onların mülklerine karşı saldırgan ve onları yok eden biri hâline gelecektir.

Şimdi soyut terimlerle kolayca tanımlanan şey (tekel) pratikte zahmetli ve uzun bir iştir. Bir kimse diğer tüm koruyucuları rekabetten men ederek nasıl paçayı kurtarabilir? Ve insanlar ve özellikle de dışlanan diğer potansiyel barış sağlayıcılar ve yargıçlar neden böyle bir şeyin olmasına, bir kişinin bu hizmeti tekeline almasına izin versin? Aslında Devletin özüne ilişkin cevap ayrıntıda çok karmaşıktır, ancak genel yapısını tanımak çok kolaydır.

İlk olarak, her devlet, yani her tekelci koruma kurumu, bir köy gibi son derece küçük bir bölgesel düzeyde başlamalıdır ya da başlayabilir. Bir dünya devletinin ya da tüm dünya nüfusunu kapsayan bir koruma tekelinin sıfırdan var olması pratikte düşünülemez.

Dikkat etmemiz gereken ikinci husus, herhangi birinin yerel bir koruma tekeli hâline gelemeyeceğidir. Daha ziyade, yerel koruma tekelcileri ilk başta doğal sosyal elitin üyeleridir. Yani, başlangıçta toplumun başarılı ve tanınmış üyeleridirler. Ayrıca, tekelci konumuna gelmeden önce, daha önce gönüllü olarak koruyucu seçilmişlerdir. Onların tekelleşmeye doğru bu belirleyici adımı atmaları ve bundan kurtulmaları ancak otoriteleri esasen gönüllü olan yerleşik ve tanınmış seçkinler olarak mümkündür.

Yani, her ilk yerel hükümet ya da devlet, kişisel ya da özel lordluklar ya da prenslik yönetimi şeklinde ortaya çıkar. Hiç kimse hukukun, düzenin ve adaletin sağlanması görevini herhangi birine, özellikle de bu kişi ya da

kurum bu özel görev için bir tekele sahipse, emanet etmez. Bunun yerine, insanlar açıkça tanınan ve bilgili bir kişi olduğu bilinen birinden koruma hizmeti almak isterler ve ancak böyle bir kişi, bir soylu ya da aristokrat, başlangıçta tekel konumunu elde edebilir.

Bu arada tarihsel olarak, modern ya da antik tarihe bakacak olursak, her yerde Devletler temelde önce Prenslük Devletleridir ve ancak daha sonra Demokratik Devletler hâline gelirler. Ve Devletlerin sadece yerel olarak ve genellikle Prenslük Devletleri olarak başlaması gerektiği doğru olsa da, modern Devlete benzeyen herhangi bir şeyin ortaya çıkması yine de yüzlerce yıl almıştır.

Sınırlı Devletin İmkânsızlığı

Şimdi, koruma tekeli bir kez yerleştiğinde, kendi mantığı işlemeye başlar. Her tekeli kendi konumundan yararlanır. Korumanın fiyatı artacak ve daha da önemlisi, hukukun içeriği, yani ürün kalitesi, tekelinin yararına ve diğerlerinin zararına olacak şekilde değiştirilecektir. Adalet saptırılacak ve koruyucu giderek bir sömürücü ve kamulaştırmacı hâline gelecektir. Daha spesifik olarak, korumanın bölgesel tekelleşmesinin sonucu olarak iki eğilim ortaya çıkmaktadır. Birincisi, sömürünün yaygınlaştırılmasına yönelik bir eğilim, ikincisi ise sömürünün şiddetlenmesine yönelik bir eğilimdir.

Aslen küçük yerel kurumlar olan Devletler, kendi çıkarları doğrultusunda, daha az değil daha fazla gelir elde etmek için bölgesel genişleme yönünde içsel bir eğilime sahiptir. Bir Devlet ne kadar çok tebaayı korursa -daha doğrusu sömürürse- o kadar iyidir. Devletler arasındaki rekabet -yani bölgesel tekeller- eleyici bir rekabettir: yani ya ben tekeliyimdir ya da sen insanları soyup soğana çeviren tekelsin.

Dahası, çok sayıda Devlet söz konusu olduğunda insanlar kolayca yer değiştirebilir. Ancak, Devlet açısından nüfus kaybı can sıkıcı bir sorundur. Dolayısıyla, Devletler neredeyse otomatik olarak birbirleriyle çatışmaya girerler ve devletçi bakış açısına göre bu çatışmayı çözenin bir yolu da toprak genişlemesidir: ya savaş ya da ülkeler arası birleşmeler yoluyla, bazen de doğrudan satın alma yoluyla. Nihayetinde, bu eğilim ancak tek bir dünya devletinin kurulmasıyla duracaktır.

İkinci eğilim ise sömürünün şiddetlenmesidir. Bir devlet tekelinin

sömürüsünün yaygınlaştırılması, kendi içinde de bir şiddetlenme anlamına gelir, çünkü rekabet eden devletlerin sayısı azaldıkça -yani devlet toprakları genişledikçe- kişinin tepkisini bir yerden ayrılarak gösterme fırsatı da azalır. Ve bir dünya devleti senaryosu altında, nereye gidilirse gidilsin, vergi ve düzenleme yapısı aynı olacaktır. Yani, göç tehdidi ortadan kalktığında, tekelci sömürü doğal olarak artacak, dolayısıyla korumanın fiyatı yükselecek ve kalitesi düşecektir.

Monarşi ve Demokrasi

Ancak, tüm bunlardan bağımsız olarak, bir koruma tekeli var olur olmaz, belirli büyüklükteki herhangi bir bölge için, tekelci sömürsünü şiddetlendirmeye ve korunan tebaa pahasına gelirini ve servetini mümkün olan azami ölçüde arttırmaya çalışacaktır. Tekel bir prens ya da kral gibi tek bir kişinin elinde olduğu sürece ve özellikle de kalıtsal bir tekelle olduğunda, tekelin ve sermaye değerinin sahibi olduğu için mülkünün değerini korumak tekelcinin çıkarıdır. Yarın daha fazla sömürebilmek için bugün az sömürecektir.

Devlet gücünün genişlemesine karşı halk direnci, eğer yönetimde tek bir kişi varsa çok yüksek olacaktır, çünkü Devlet aygıtına serbest giriş olmadığı açıktır ve tekelden elde edilen faydalar tek bir adama ve onun geniş ailesine, yani kalıtsal soyluluğa tahsis edilir. Buna bağlı olarak, halkın hıncı ve ihtiyatlılığı artar ve sömürüyü şiddetlendirme girişimleri hızlı ve ciddi sınırlamalarla karşılaşır. İnsanlar kraldan nefret ederler çünkü "o hükümdardır ve biz de onun tarafından yönetiliyoruz" gerçeğinin farkına varmışlardır.

Tahmin edilebileceği gibi, Devletin şiddetlendirilmiş sömürü arzusundaki büyük ilerleme, ancak Devletin yüzyıllar boyunca süren reformuyla -prenslikten demokratik bir Devlete dönüşmesiyle- birlikte gerçekleşmiştir. Modern çoğunlukçu demokrasi altında -yani Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra dünya çapında tamamen palazlanan Devlet tipinde- tekelle ve sömürü ortadan kalkmaz. Çoğunlukçu demokrasi bir öz yönetim ve öz savunma sistemi değildir. Devlet ve halk bir ve aynı şeyler değildir. Seçilmemiş bir prens ya da kralın yerine seçilmiş bir parlamento ve başkanların geçmesiyle, koruma eskiden olduğu gibi tekelle olarak kalmaya devam eder. Olan sadece şudur: bölgesel koruma tekeli artık özel

mülkiyetten ziyade kamusal mülkiyet hâlini almıştır. Bunu kendi özel mülkü olarak gören bir prens yerine, geçici ve değiştirilebilir bir bekçi, koruma çetesinin başına getirilir. Bekçi, koruma çetesinin sahibi değildir. Bunun yerine, sadece mevcut kaynakları kendi çıkarı için kullanmasına izin verilir. Kendisi kullanım hakkına sahiptir ancak sermaye değerine sahip değildir. Bu, artan sömürüye yönelik kişisel çıkar güdümlü eğilimi ortadan kaldırmaz. Aksine, sömürüyü daha az rasyonel ve daha az hesaplı, daha dar görüşlü ve daha savurgan hâle getirir.

Dahası, demokratik bir hükümete giriş açık olduğu için -herkes başkan olabildiği için- Devlet mülkiyeti tecavüzlerine karşı direnç azalır. Bu da aynı sonuca yol açar: Demokratik koşullar altında giderek artan bir şekilde, en kötüler serbest rekabet içinde Devletin tepesine yükselecektir. Rekabet her zaman iyi değildir. Özel mülkiyete karşı en kurnaz saldırgan olma alanındaki rekabetin olumlu karşılanacak bir yanı yoktur. Ve demokrasi tam da bu anlama gelir.

Prensler ve krallar kendilerini yöneticiliğe adanmış hevesli züppelerdi ve normalde iyi bir ev babasının yapacağı gibi çoğu zaman yeterli ölçüde doğal elit yetiştirme ve değerler sistemine sahiplerdi. Öte yandan demokratik politikacılar profesyonel demagoglardır ve olmak zorundadırlar; sürekli olarak en alttakilere bile hitap ederler -ki bu tipik olarak eşitlikçi içgüdülerdir- çünkü her oy açıkça diğerleri kadar iyidir. Ve halk tarafından seçilen politikacılar, resmî kamu hizmetlerinden dolayı asla kişisel olarak sorumlu tutulmadıkları için, mülklerinin korunmasını isteyen ve güvenlik isteyenlerin bakış açısından, herhangi bir kraldan çok daha tehlikelidirler.

Bahsettiğim, bir Devletin doğasında var olan bu iki eğilimi -yani yerli nüfusu sömürmeyi şiddetlendirme ve yaygınlaştırmayı- birleştirirseniz, o zaman bir dünya merkez bankası tarafından basılan küresel bir kağıt para birimine sahip küresel bir demokrasi elde edersiniz.

Güncel Koşullar

Şimdi basitçe bir durum değerlendirmesi yapmama izin verin. İşte 20. yüzyılın sonundayız, tek dünya devletine her zamankinden daha yakınız, en azından tarihte hiç olmadığı kadar yakınız. Amerika Birleşik Devletleri tek süper güç ve dünyanın baş polisi. Aynı zamanda, demokrasi neredeyse evrensel nitelik kazanmıştır ve dünyanın önde gelen gücü ABD, dünyanın önde gelen demokrasi savunucusudur.

Francis Fukuyama gibi bazı yeni muhafazakârlar (neo-con) bunun tarihin sonu olması gerektiğine işaret etti. Tek dünya demokrasisine neredeyse ulaştık. Şimdi, Avusturo-liberteryen bir bakış açısından meseleler biraz daha farklı görünüyor. Fazlasıyla merkezîleşmiş demokrasi ya da şöyle diyeyim, fazlasıyla merkezîleşmiş çete yönetimi altında, özel mülkiyetin güvenliği neredeyse tamamen ortadan kalkmıştır. Korumanın bedeli fahiştir ve dağıtılan adaletin kalitesi sürekli olarak düşmüştür. Adaletin değişmez yasaları, doğal hukuk fikri neredeyse tamamen kamu bilincinden kaybolacak kadar kötü bir noktaya gelmiştir. Hukuk, artık Devlet tarafından yapılan pozitif hukuktan başka bir şey olarak görülmemektedir. Hukuk ve adalet Devlet ne diyorsa odur. Hâlâ ismen özel mülkiyet vardır, ancak pratikte özel mülkiyet sahiplerinin mülkleri neredeyse tamamen kamulaştırılmıştır. Devlet, insanları istilacılardan ve kişilik ve mülkiyete yönelik saldırılardan korumak yerine, kendi insanlarını giderek daha fazla silahsızlandırmış ve en temel hakları olan öz savunma haklarını ellerinden almıştır.

Dahası, özel mülk sahipleri artık diğer insanları uygun gördükleri şekilde mülklerine dâhil etme ya da mülklerinden dışlama özgürlüğüne sahip değildir. Bu, isterseniz dâhil etme veya isterseniz dışlama hakkı, özel mülkiyetin temel bir bileşenidir. Ve bu durum bir savunma mekanizmasını da beraberinde getirir; yani insanları mülkünüzden atabileceğiniz bir işgal karşıtı yöntemi. Ancak insanları mülkünüzden, özellikle de ticarî mülkünüzden atma hakkı tamamen elinizden alınmıştır. Ve bu hakkın ortadan kalkmasıyla birlikte -ki bugün hiç kimse istediği kişiyi işe alamaz ya da işten çıkaramaz, dilediği gibi mal satın alamaz ya da satamaz, mülküne dâhil edemez ya da mülkünden çıkaramaz- istilaya karşı kendini savunmanın bir başka yöntemi de yok olmuştur.

Bizi koruması gereken Devlet, aslında bizi tamamen çaresiz kılmıştır. Tebaasının gelirinin yarısından fazlasını elinden almakta ve bunu adalet ilkelerine göre değil, halkın duygularına göre dağıtmaktadır. Mülkiyetimizi binlerce keyfî ve istilacı regülasyona tâbi tutmaktadır. Artık istediğimiz kişiyi, iyi ve gerekli gördüğümüz herhangi bir nedenle özgürce işe alamıyor ve işten çıkaramıyoruz. İsteddiğimiz şeyi, istediğimiz kişiye ve istediğimiz yerden satamıyor ya da satın alamıyoruz. İsteddiğimiz gibi özgürce fiyat belirleyemiyor, istediğimiz kişiyle iş birliği yapamıyor, istemediğimiz kişiyle ilişkimizi kesemiyor, kendimizi ayıramıyoruz.

O hâlde Devlet bizi korumak yerine, bizi ve mallarımızı çeteye ve çete eğilimlerine teslim etmiştir. Bizi korumak yerine bizi yoksullaştırmakta,

ailelerimizi, yerel örgütlenmelerimizi, özel vakıflarımızı, kulüplerimizi, derneklerimizi yok etmekte, hepsini giderek kendi yörüngesine çekmektedir. Ve tüm bunların sonucunda Devlet, halkın adalet ve bireysel sorumluluk duygusunu saptırmış ve giderek artan sayıda ahlâkî ve iktisadî canavarlar ve ucubeler yetiştirip kendine çekmiştir.

Strateji: Devletçilik Hastalığını Durdurmak

Devlet ve devletçilik hastalığı nasıl durdurulabilir? Şimdi stratejik değerlendirmelerime geleceğim. Öncelikle, üç temel anlayış veya yol gösterici ilke kabul edilmelidir. Birincisi: özel mülkiyetin, hukukun, adaletin ve emniyet tedbirlerinin korunması her insan toplumu için elzemdir. Ancak bu görevin tek bir kurum tarafından, bir tekelci tarafından üstlenilmesi için hiçbir neden yoktur. Aslına bakarsanız, bu görevi bir tekelci üstlenir üstlenmez, zorunlu olarak adaleti yok edecek ve bizi hem yabancı hem de yerli işgalcilere ve saldırganlara karşı savunmasız bırakacaktır.

O hâlde akılda tutulması gereken nihai hedef, koruma ve adaletin tekeline son vermektir. Koruma, güvenlik, savunma, hukuk, düzen ve tahkim rekabetçi bir şekilde sağlanabilir ve sağlanmalıdır -yani yargıçlık alanına giriş serbest olmalıdır.

İkinci olarak, koruma tekeli tüm kötülüklerin kaynağı olduğu için, böyle bir tekelin bölgesel olarak genişlemesi de kendiliğinden kötüdür. Her siyasî merkezîleşme ilkesel olarak reddedilmelidir. Buna karşılık, siyasî adem-i merkezîyetçiliğe yönelik her türlü -ayrışma, bölünme, ayrılma ve benzeri- girişim desteklenmelidir.

Üçüncü temel anlayış ise, özellikle demokratik koruma tekelinin ahlâkî ve iktisadî bir çarpıklık olarak reddedilmesi gerektiğidir. Çoğunluk egemenliği ve özel mülkiyet müdafaası birbirine zıttır. Demokrasi fikri ile dalga geçilmelidir: o, adalet olarak sergilenen mafyatik avam idaresinden başka bir şey değildir. Bir demokrat olarak etiketlenmek, olası tüm iltifatların en kötüsü olarak kabul edilmelidir! Tabii bu, kişinin demokratik politikalara katılmayabileceği anlamına gelmez; buna biraz sonra değineceğim.

Ancak kişi demokratik araçları yalnızca savunma amaçlı kullanılmalıdır; yani kişi anti-demokratik bir platform kullanarak anti-demokratik -yani anti-eşitlikçi ve özel mülkiyet yanlısı- politikaları

uygulamak üzere anti-demokratik bir seçmen kitlesi tarafından seçilebilir. Ya da başka bir deyişle, bir kişi demokratik olarak seçildiği için onurlu değildir. Aksine, bu onu bir şüpheli konumuna sokar. Ancak bir kişi demokratik yollarla seçilmiş olsa bile, hâlâ iyi ve onurlu bir insan olabilir; bunu daha önce de duymuştuk.

Bu ilkelerin ardından şimdi uygulama sorununa geliyoruz. Temel anlayışlar -ki bunlar, tekelleşmiş koruma, dolayısıyla Devlet, kaçınılmaz olarak saldırganlaşacak ve savunmasızlığa yol açacaktır; ve siyasî merkezîleşme ve demokrasi sömürü ve saldırganlığı genişletme ve şiddetlendirme araçlarıdır- bize, hedefimiz konusunda genel bir yön veriyor olsalar da, eylemlerimizi tanımlamak ve oraya nasıl ulaşacağımızı söylemek için henüz yeterli olmadıkları açıktır.

Merkezîleşmiş neredeyse dünya demokrasisinin mevcut koşullarında, en azından geçici olarak yola çıkmamız gereken başlangıç noktamız olarak, tekelden çıkarılmış koruma ve adalet hedefi nasıl hayata geçirilebilir? Öncelikle sorunun ve aynı zamanda çözümünün son 150 yılda, yani 19. yüzyılın ortalarından bu yana ne açıdan değiştiğini ele alarak bu soruya bir yanıt geliştirmeye çalışayım.

Yukarıdan Aşağıya Reform: Kralı Dönüştürmek

1914'e kadar sorun nispeten küçüktü ve olası çözüm o zamanlar nispeten kolaydı; bugün ise göreceğimiz gibi, meseleler daha zor ve çözüm çok daha karmaşıktır. 19. yüzyılın ortalarında, hem Avrupa'da hem de Amerika Birleşik Devletleri'nde, siyasî merkezîleşmenin derecesi şimdikinden çok daha az belirgin olmakla kalmıyordu; ayrıca Amerika Konfedere Devletleri'nin Güney Bağımsızlık Savaşı henüz gerçekleşmemişti ve ne Almanya ne de İtalya birleşik devletler olarak mevcuttu.

Ancak özellikle de kitlesel demokrasi çağı bu yıllarda daha emekleme aşamasındaydı. Napolyon'un yenilgisinden sonra Avrupa'da ülkeler hâlâ krallar ve prensler tarafından yönetiliyor, seçimler ve parlamentolar çok az rol oynuyor ve ayrıca bu katılım son derece az sayıdaki büyük mülk sahipleriyle sınırlı kalıyordu. Benzer şekilde, Amerika Birleşik Devletleri'nde de hükümet küçük aristokrat elitler tarafından yönetiliyordu ve oy hakkı ciddi mülkiyet gereklilikleriyle kısıtlanmıştı. Sonuçta, sadece korunması gereken bir şeye sahip olan insanlar korumayı gerçekleştiren

kurumları yönetmeliydi.

Yüz elli hatta yüz yıl önce, sorunu çözmek için esasen sadece şu şey gerekliydi: Kralı, bundan böyle her vatandaşın kendi koruyucusunu seçmekte ve istediği hükümete bağlılık yemini etmekte özgür olacağını ilan etmeye zorlamak. Yani, kişi, kraldan böyle bir hizmet istemedikçe ve kralın böyle bir hizmet için isteyeceği bedeli karşılamadıkça, kral artık kimsenin koruyucusu olmaya kalkışmayacaktı.

Şimdi bu durumda ne olurdu? Diyelim ki Avusturya İmparatoru 1900 yılında böyle bir açıklama yapmış olsaydı ne olurdu? Bu durumda neler olabileceğini düşündüğümü kısa bir taslak ya da senaryo hâlinde anlatmaya çalışayım.

İlk olarak, bu deklarasyon üzerine herkes sınırsız öz savunma hakkını yeniden kazanmış olacak ve öz savunmanın sağladığından daha fazla veya daha iyi bir koruma isteyip istemediğine ve eğer istiyorsa, bu korumayı nereden ve kimden sağlayacağına karar vermekte özgür olacaktı. Bu durumdaki çoğu insan şüphesiz işbölümünden yararlanmayı ve öz savunmanın yanı sıra uzmanlaşmış koruyuculara da güvenmeyi tercih ederdi.

İkinci olarak, koruyucu arayışında olan hemen herkes, koruma görevini yerine getirecek araçlara sahip olan ya da bunları elde edebilecek durumda olan, yani korunacak bölgede önemli bir mülk sahibi olarak pay sahibi olan ve güvenilir, ihtiyatlı, onurlu ve adil olarak itibarı kanıtlanmış kişi ya da kurumlara yönelecektir.

Hiç kimsenin seçilmiş bir parlamentoyu bu göreve uygun görmeyeceğini rahatlıkla söyleyebiliriz. Bunun yerine hemen herkes üç yerden birine ya da birkaçına yardım için başvururdu: Artık tekelci olmayan kralın kendisine; bölgesel ya da yerel bir soyluya, kodamana ya da aristokrata; ya da bölgesel, ulusal, hatta uluslararası bir sigorta şirketine.

Açıkçası, kralın kendisi az önce bahsettiğim bu gereklilikleri yerine getirecek ve birçok insan onu gönüllü olarak koruyucuları olarak seçecektir. Ancak aynı zamanda pek çok insan da kraldan ayrılırdı; bunların büyük bir kısmı da muhtemelen çeşitli bölgesel soylulara ya da artık kalıtsal soyluluk yerine doğal soylu olan kodamanlara yönelirdi. Ve daha küçük bir bölgesel ölçekte bu yerel soylular, koruyucu olarak kralın kendisinin sunabileceği aynı avantajları sunabileceklerdi. Bölgesel koruyuculara geçiş, güvenlik sektörünün organizasyonunda ve yapısında önemli bir adem-i

merkeziyetçilik getirecektir. Ve bu adem-i merkeziyetçilik sadece özel veya öznel koruma çıkarlarını yansıtacak ve bunlara uygun olacaktır zira daha önce bahsettiğim merkezîleşme eğilimi koruma işinin aşırı merkezîleşmesine de yol açmıştır.

Son olarak, neredeyse herkes, özellikle de şehirlerde, korunmak için yangın sigortacıları gibi ticarî sigorta şirketlerine başvururdu. Sigorta ve özel mülkiyetin korunması birbiriyle çok yakından ilişkili konulardır. Daha iyi koruma, daha düşük sigorta ödemelerine yol açar. Ve sigortacıların koruma piyasasına girmesiyle, belirsiz vaatler yerine hızlı koruma sözleşmeleri, korumanın sunulduğu standart ürün formu hâline gelecektir.

Ayrıca, sigortanın doğası gereği, çeşitli koruma sigortacıları arasındaki rekabet ve işbirliği, evrensel prosedür, kanıt, uyuşmazlık çözümü ve tahkim kurallarının geliştirilmesini teşvik edecektir. Aynı zamanda, nüfusun, mülklerinin korunmasına ilişkin farklı grup risklerine ve buna bağlı olarak farklı koruma sigortası primlerine sahip çeşitli birey sınıflarına eşzamanlı olarak homojenleştirilmesini ve homojenlikten arındırılmasını teşvik edecektir. Tekelci koşullar altında mevcut olan, nüfusa mensup farklı gruplar arasındaki tüm sistematik ve öngörülebilir gelir ve servet yeniden dağıtımı derhal ortadan kalkacaktır. Bu da tabii ki barışı sağlayacaktır.

En önemlisi, koruma ve savunmanın doğası temelden değişmiş olacaktır. Tekelci koşullar altında tek bir koruyucu vardır; monarşik ya da demokratik olması bu açıdan hiçbir fark yaratmaz, bir devlet her zaman sabit ve birbirine bitişik bir bölgeyi savunuyor ve koruyor olarak düşünülür. Ancak bu özellik zorunlu koruma tekelinin bir sonucudur. Tekelin kaldırılmasıyla birlikte bu özellik son derece doğal olmayan, hatta yapay bir özellik olarak derhal ortadan kalkacaktır. Belki sadece bir bitişik bölgeyi savunan birkaç yerel koruyucu olabilirdi. Ancak kral ya da sigorta acenteleri gibi, koruma bölgeleri birbirinden kopuk parçalardan ve uzantılardan meydana gelen başka koruyucular da olabilirdi. Ve her hükümetin "sınırları" sürekli bir değişim içinde olurdu. Özellikle şehirlerde, iki komşunun farklı koruma kurumlarına sahip olması, farklı yangın sigortacılarına sahip olmasından daha olağandışı olmazdı.

Koruma ve savunmanın bu bölük pörçük yapısı korumayı geliştirir. Tekelci bitişik savunma, belirli bir bölgede yaşayan tüm nüfusun güvenlik çıkarlarının bir şekilde homojen olduğunu varsayar. Yani, belirli bir bölgedeki tüm insanlar aynı tür savunma çıkarlarına sahiptir. Ancak bu son

derece gerçek dışı ve aslında doğru olmayan bir varsayımdır. Aslında insanların güvenlik ihtiyaçları son derece heterojendir. İnsanlar sadece tek bir yerde mülk sahibi olabilirler ya da bölgesel olarak geniş bir alana yayılmış çok sayıda yerde mülk sahibi olabilirler ya da büyük ölçüde kendi kendilerine yetiyor olabilirler ya da ekonomik ilişkilerinde sadece çok az sayıda insana bağımlı olabilirler; ya da diğer yandan, piyasaya derinlemesine entegre olmuş ve ekonomik olarak geniş alanlara yayılmış binlerce ve binlerce insana bağımlı olabilirler.

Güvenlik endüstrisinin bölük pörçük yapısı, farklı insanlar için var olan çok çeşitli güvenlik ihtiyaçları gerçeğini yansıtacaktır. Aynı zamanda bu yapı, buna uygun koruyucu silahların geliştirilmesini de teşvik edecektir. Büyük ölçekli bombalama silahları ve araçları üretmek ve geliştirmek yerine, küçük ölçekli bölgeleri ikincil hasar olmaksızın korumaya yönelik araçlar geliştirilecektir.

Buna ek olarak, rekabetçi bir sistemde gelir ve servetin bölgeler arası yeniden dağıtımını ortadan kalkacağı için, bölgelerin bölük pörçük yapısı da bölgeler arası barışın en iyi güvencesini sunacaktır. Bölgeler arası çatışma olasılığı ve kapsamı, bölük pörçük yapılar olması hâlinde azalacaktır. Ve her yabancı istilacı, deyim yerindeyse, sadece küçük bir toprak parçasını işgal etse bile, neredeyse anında birkaç bağımsız koruyucu birimin muhalefeti ve silahlı ve iktisadî karşı saldırısıyla karşılaşacağı için, aynı şekilde yabancı istila tehlikesi de azalacaktır.

Dolaylı olarak, son yüz elli yıl içinde bu çözüme ulaşmanın nasıl ve neden bu kadar zorlaştığı zaten kısmen de olsa anlaşılmaktadır. Tüm bu sorunları çok daha büyük hâle getiren bazı temel değişikliklere işaret etmemeye izin verin. Birincisi, reformları yukarıdan aşağıya doğru gerçekleştirmek artık mümkün değildir. Klasik liberaller, eski monarşik günlerde, kralı kendi görüşlerine çevirmeyi ve ondan iktidarını bırakmasını istemeyi sıklıkla düşünebilir ve aslında buna gerçekçi bir şekilde inanabilirlerdi ve diğer her şey neredeyse otomatik olarak yerine otururdu.

Bugün, Devletin koruma tekeli özel mülkiyet yerine kamu mülkiyetine bağlı kabul edilmekte ve hükümet yönetimi artık belirli bir bireye değil, demokratik bir hükümetin üyeleri olarak isimsiz ya da anonim bireyler tarafından yerine getirilen belirli işlevlere bağlanmaktadır. Dolayısıyla, bir ya da birkaç kişinin dönüştürülmesi stratejisi artık işe yaramamaktadır. Birkaç üst düzey hükümet yetkilisinin -başkan ve bir avuç senatörün-

dönüşmesi önemli değildir çünkü demokratik hükümet kuralları dâhilinde, hiçbir birey hükümetin koruma tekelinden feragat etme kişisel gücüne sahip değildir. Krallar bu güce sahipti; başkanlar değil.

Başkan sadece başkası tarafından devralınmak üzere görevinden istifa edebilir. Ancak hükümetin koruma tekelini feshedemez, çünkü sözde hükümetin sahibi halktır, başkanın kendisi değil. Demokratik yönetim altında, hükümetin adalet ve koruma tekelinin kaldırılması için ya halkın ve seçilmiş temsilcilerinin çoğunluğunun hükümetin koruma tekelinin ve dolayısıyla tüm zorunlu vergilerin kaldırıldığını ilan etmesi gerekir ya da daha da kısıtlayıcı olarak, kelimenin tam anlamıyla hiç kimsenin oy kullanmaması ve seçime katılımın sıfır olması gerekir. Ancak bu durumda demokratik koruma tekelinin etkin bir şekilde ortadan kaldırıldığı söylenebilir. Oysa bu, esasen iktisadî ve ahlâkî bir çarpıklıktan kurtulmanın imkânsız olduğu anlamına gelecektir. Çünkü günümüzde çeteci ayaktakımı da dâhil olmak üzere herkesin siyasete katıldığı bir gerçektir ve çeteci ayaktakımının çoğunluğuyla ya da hatta tamamıyla, başkalarının mülkünü yağmalama fırsatından başka bir şey olmayan oy kullanma hakkından vazgeçmesi ya da bu hakkı kullanmaktan kaçınması düşünülemez.

Üstelik her şeye rağmen bunun başarıldığı varsayılsa bile sorunlar bitmiyor. Çünkü modern eşitlikçi kitle demokrasisi çağının bir başka temel sosyolojik gerçeği de doğal elitlerin neredeyse tamamen yok olmasıdır. Eskiden kral, tekelinden feragat edebilirdi ve yine de halkın güvenlik ihtiyaçları neredeyse otomatik olarak karşılanırdı, çünkü genellikle kralın kendisi, ayrıca bölgesel ve yerel soylular ve büyük girişimci şahsiyetler nezdinde insanların korunma arzusuyla başvurabilecekleri, açıkça göz önünde ve yerleşik doğal, gönüllü olarak kabul edilmiş bir elit zümre ile çok katmanlı bir hiyerarşi ve rütbe yapısı mevcuttu.

Doğal Elitlerin Ortadan Kaybolması

Bugün, kitlesel demokrasiyle geçirdiğimiz bir asırdan kısa bir süre sonra, korunmak için hemen başvurulabilecek böyle doğal elitler ve toplumsal hiyerarşiler yoktur. Doğal elitler, hiyerarşik toplumsal düzenler ve örgütler, yani devletten bağımsız bir otorite ve saygıya sahip kişi ve kurumlar, bir demokrat için herhangi bir kral ya da prens için olduğundan çok daha tahammül edilemez ve kabul edilemezdir ve demokratik

eşitlikçilik ruhuyla çok daha uyumsuzdur. Ve bu nedenle, oyunun demokratik kuralları altında, tüm bağımsız otoriteler, tüm bağımsız kurumlar sistematik olarak silinmiş ya da ekonomik önlemlerle önemsiz hâle getirilmiştir. Bugün hükümet dışında hiçbir kişi ya da kurum gerçek anlamda ulusal ya da hatta bölgesel otoriteye sahip değildir. Bağımsız otoriteye sahip insanlardan ziyade, artık sadece spor, film ve pop yıldızları ve tabii ki politikacılar gibi öne çıkan insanlardan oluşan bir bolluğa sahibiz. Ancak bu insanlar, trendleri belirleyebilseler ve modayı şekillendirebilseler de, doğal şahsi sosyal otorite gibi bir şeye sahip değiller.

Bu özellikle politikacılar için geçerlidir: şu anda büyük yıldızlar olabilirler, her gün televizyona çıkıp kamuoyunda tartışma konusu olabilirler, ancak bu neredeyse tamamen tekeli güçleriyle mevcut Devlet aygıtının bir parçası olmalarından kaynaklanmaktadır. Bu tekel ortadan kalktığında, siyasetin bu "yıldızları" hiçliğe dönüşeceklerdir, çünkü gerçek hayatta çoğunlukla bir hiç, beceriksiz ve yarım akıllıdırlar. Ve sadece demokrasi onların bu yüksek mevkilere yükselmelerine izin verir. Kendi hâllerine bırakıldıklarında, kendi kişisel başarılarına terk edildiklerinde, neredeyse istisnasız olarak, tam bir hiçtirler. Açıkça söylemek gerekirse, demokratik hükümet yani ABD Kongresi bundan böyle herkesin kendi yargıcını ve koruyucusunu seçmekte özgür olacağını, dolayısıyla koruma için hükümeti de seçebileceğini ama artık seçmek zorunda olmadığını ilan ettiğinde, aklı başında hangi insan onları seçer ki! Diğer bir deyişle, mevcut Kongre üyeleri ve federal hükümeti kim kendi yargıcı ve koruyucusu olması için gönüllü olarak seçer ki? Bu soruyu sormak, cevaplamak demektir. Krallar ve prensler gerçek otoriteye sahipti; zorlama söz konusuydu, buna hiç şüphe yok, ancak önemli miktarda gönüllü destek de alıyorlardı.

Bunun aksine, demokratik politikacılar genellikle kendi seçmen çeteleri tarafından bile hor görülürler. Fakat bu durumda korunmak için başvurulabilecek başka kimse de yoktur. Yerel ve bölgesel politikacılar da temelde aynı türden bir sorun teşkil etmektedir ve tekel yetkilerinin kaldırılmasıyla birlikte bu soruna da cazip bir alternatif sunmadıkları açıktır. Ayrıca kenarda bekleyen büyük girişimci şahıslar da yok ve özellikle sigorta şirketleri neredeyse tamamen eşitlikçi demokratik devletin yaratıkları durumuna düştüler ve bu nedenle de bu çok önemli koruma ve adalet görevini üstlenmek konusunda en az diğerleri kadar güvenilmez görünüyorlar.

Dolayısıyla, kralın yüz yıl önce yapabildiğini bugün yapsaydık, gerçek anlamda toplumsal kaos ya da kötü anlamda "anarşi" tehlikesi ortaya çıkardı. Gerçekten de insanlar en azından geçici olarak son derece güçsüz ve savunmasız kalırlardı. O zaman soru şu oluyor: Hiç çıkış yolu yok mu? Cevabı peşinen özetlememe izin verin: Var ama yukarıdan aşağıya bir reform yerine, artık stratejimiz aşağıdan yukarıya bir devrim olmalıdır. Ve tek bir cephede tek bir savaş yerine, liberal-liberteryen bir devrim artık birçok cephede birçok savaşı içermek zorunda kalacaktır. Yani konvansiyonel savaştan ziyade gerilla savaşı istiyoruz.

Entelektüellerin Rolü

Bu cevabı, bu hedef doğrultusunda atılmış bir başka adım olarak açıklamadan önce, ikinci bir sosyolojik olguyu kabul etmek gerekir: entelektüellerin, eğitimin ve ideolojinin rolünün değişmesi. Koruma kurumu bölgesel bir tekel, yani bir devlet hâlini alır almaz, gerçek bir koruyucu olmaktan çıkıp bir koruma çetesine dönüşür. Ve bu koruma çetesinin kurbanlarının direnişi karşısında, bir Devlet meşruiyete, yani yaptıklarının entelektüel olarak gerekçelendirilmesine ihtiyaç duyar. Devlet bir koruyucudan bir koruma çetesine dönüştükçe, yani vergilerdeki ve regülasyonlardaki her ilave artışla birlikte, bu meşruiyet ihtiyacı daha da artar.

Koruma tekelcisi, doğru devletçi düşüncüyü güvence altına almak için, koruma çetesi olarak ayrıcalıklı konumunu hızla bir eğitim tekeli kurmak için kullanacaktır. Kesinlikle demokratik olmayan monarşik koşullar altındaki 19. yüzyılda bile eğitim, en azından temel eğitim ve üniversite eğitimi düzeyinde, büyük ölçüde tekelci bir şekilde örgütlenmiş ve zorla finanse edilmişti. Kraliyet hükümetinin öğretmenleri ve profesörleri, yani kralların ve prenslerin entelektüel fedaileri olarak istihdam edilen insanlar, monarşik yönetimin ve kralların ve soyluların ayrıcalıklarının ideolojik olarak altının oyulduğu ve bunun yerine demokrasi ve sosyalizm şeklinde eşitlikçi fikirlerin teşvik edildiği saflardan geliyordu.

Entelektüellerin bakış açısına göre bunun iyi bir nedeni vardı. Çünkü demokrasi ve sosyalizm aslında eğitimcilerin ve entelektüellerin sayısını arttırdı ama buna karşılık devletin kamusal eğitim sistemindeki bu genişleme, giderek daha büyük bir entelektüel israf ve kirlilik seline yol açtı.

Korumanın ve adaletin fiyatı gibi eğitimin fiyatı da tekelci yönetim altında dramatik bir şekilde artarken, tıpkı adaletin kalitesi gibi eğitimin kalitesi de sürekli olarak düştü. Bugün, eğitimsiz olduğumuz kadar korumasızız da.

Demokratik sistemin ve kamu tarafından finanse edilen eğitim ve araştırmanın varlığı devam etmeseydi, mevcut öğretmenlerin ve entelektüellerin çoğu işsiz kalacak ya da gelirleri bugünkü seviyesinin küçük bir kısmına düşecekti. Yılda 100 bin dolara Ebonik'in tümcebilimini, sivrisineklerin aşk hayatını ya da yoksulluk ve suç arasındaki ilişkiyi araştırmak yerine, 20 bin dolara patates yetiştirme bilimini ya da benzin pompası işletme teknolojisini araştırırlardı.

Tekelleşmiş eğitim sistemi, artık tekelleşmiş koruma ve adalet sistemi kadar büyük bir sorundur. Aslında, devletin eğitim ve araştırma-geliştirme sistemleri, kendisini halkın direnişinden korumasının temel aracıdır. Bugün entelektüeller, hükümet için statükonun korunmasında yargıçlar, polisler ve askerler kadar, hatta onlardan bile önemlidir.

Demokratik sistemi siyasî olarak yukarıdan aşağıya dönüştürmek mümkün olmadığı gibi, bu dönüşümün kamu eğitimi ve kamu üniversitelerinin yerleşik sistemi içinden gelmesi de beklenemez. Bu sistem reforme edilemez. Monarşistlerin yerini alan demokratlar ve sosyalistler gibi liberal-liberteryenlerin de kamu eğitim sistemine sızması ve onu ele geçirmesi mümkün değildir.

Klasik liberalizm açısından bakıldığında, kamu tarafından ya da vergilerle finanse edilen tüm eğitim sistemi tamamen ortadan kalkmalıdır. Ve bu kanaatle, herhangi birinin bu koşullar altında kariyer yapmasının imkânsız olduğu açıktır. Ben hiçbir zaman bir üniversitenin rektörü olamayacağım. Görüşlerim böyle bir kariyer yapmamı engelliyor. Tabii bu, eğitimin ve entelektüellerin özgürlükçü bir devrimin gerçekleşmesinde rol oynamayacağı anlamına gelmiyor. Aksine, daha önce de açıkladığım gibi, her şey nihayetinde demokrasiyi ve demokratik adalet ve koruma tekeliğini gayrimeşrulaştırmayı, iktisadî ve ahlâkî bir çarpıklık olarak teşhir etmeyi başarıp başaramayacağımız sorusuna bağlıdır.

Bunun ideolojik bir savaştan başka bir şey olmadığı açıktır. Ancak resmî akademilerin bu çabada herhangi bir yardımda bulunacağını varsaymak yanlış olur. Hükümetten maaş alan eğitimciler ve entelektüeller devletçi olma eğiliminde olacaklardır. Entelektüel mühimmat, ideolojik yönlendirmeve koordinasyon ancak yerleşik akademinin dışından,

entelektüel direniş merkezlerinden, Mises Enstitüsü gibi hükümetin koruma ve eğitim tekeline temelden karşı olan ve ondan bağımsız çalışan entelektüel bir karşı kültürden gelebilir.

Aşağıdan Yukarıya Bir Devrim

Son olarak, bu aşağıdan yukarıya devrimci stratejinin anlamının ayrıntılı açıklamasına gelelim. Bunun için demokrasinin savunmacı kullanımı, yani demokratik olmayan, liberteryen özel mülkiyet yanlısı amaçlar için demokratik araçların kullanımı hakkında daha önce yaptığım açıklamalara dönmeme izin verin. Burada iki ön kavrayışa zaten ulaştım.

Birincisi, yukarıdan aşağıya bir stratejinin imkânsızlığından yola çıkarak, başkanlık seçimleri gibi ülke çapındaki siyasî çekişmeler için çok az enerji, zaman ve para harcanması ya da hiç harcanmaması gerektiği sonucuna varıyorum. Ayrıca merkezî hükümete yönelik yarışmalar için de değil, örneğin senatörlük yarışları için de meclis yarışlarına kıyasla daha az çaba harcanmalıdır.

İkinci olarak, entelektüellerin mevcut sistemin, yani mevcut koruma çetesinin korunmasındaki rolüne ilişkin kavrayıştan, aynı şekilde eğitim ve akademiye içeriden reforme etmek için çok az enerji, zaman ya da para harcanması gerektiği sonucu çıkar. Örneğin, yerleşik üniversite sistemi içinde serbest girişim veya özel mülkiyet kürsüleri kurmak, karşı çıkılmak istenen düşünceye meşruiyet kazandırmaktan başka bir işe yaramaz. Resmî eğitim ve araştırma kurumları sistematik olarak fonlardan yoksun bırakılmalı ve tasfiye edilmelidir. Ve bunu yapmak için, önümüzde duran bu kapsamlı görevin temel bir parçası olarak, entelektüel çalışmaya verilecek her türlü destek, elbette tam da bunu yapmaya kararlı kurum ve merkezlere verilmelidir.

Bu tavsiyelerin her ikisinin de nedeni açıktır: Hem bir bütün olarak nüfus hem de özelde tüm eğitimciler ve entelektüeller ideolojik olarak tamamen homojen değildir. Ve ülke çapında katiyetle anti-demokratik bir platform için çoğunluğu kazanmak imkânsız olsa bile, yeterince küçük bölgelerde ve genel demokratik hükümet yapısı içindeki yerel veya bölgesel görevlerde böyle bir çoğunluğu kazanmakta aşılmaz bir zorluk yok gibi görünmektedir. Aslında, bu tür çoğunlukların binlerce yerde var olduğunu varsaymakta gerçekçi olmayan bir şey yok gibi görünüyor. Diğer bir deyişle,

ülkenin her yerine dağılmış ancak eşit dağılmamış yerlerde. Aynı şekilde, entelektüel sınıf genel olarak adalet ve korumanın doğal düşmanları olarak görülse de, çeşitli yerlerde izole edilmiş anti-entelektüel entelektüeller mevcuttur ve Mises Enstitüsü'nün de kanıtladığı gibi, bu izole figürleri bir entelektüel merkez etrafında toplamak, onlara birlik ve güç vermek, ulusal ve hatta uluslararası bir izleyici kitlesi oluşturmak pekala mümkündür.

Ama sonra ne olacak? Diğer her şey, kişinin tüm faaliyetlerinde sürekli olarak akılda tutulması gereken nihai hedeften neredeyse otomatik olarak ortaya çıkar: özel mülkiyetin aşağıdan yukarıya yeniden tesisi ve mülkiyetin korunması hakkı; öz savunma hakkı, mülkiyetten dışlama ya da mülkiyete dahil etme hakkı ve sözleşme özgürlüğü. Ve cevap iki bölüme ayrılabilir.

Birincisi, özel mülkiyet yanlısı bir adayın ve anti-çoğunlukçu bir kişiliğin kazanabileceği bu çok küçük bölgelerde ne yapılacağı. İkincisi ise, hükümetin üst kademeleriyle ve özellikle de merkezî federal hükümetle nasıl başa çıkılacağıdır. Öncelikle, ilk adım olarak, ki şu anda yerel düzeyde yapılması gerekenlere atıfta bulunuyorum, bir kişinin platformunun ilk ana maddesi şu olmalıdır: yerel vergiler, özellikle de emlak vergileri ve regülasyonları konusunda oy kullanma hakkı sadece mülk ve gayrimenkul sahipleriyle sınırlandırılmaya çalışılmalıdır. Sadece mülk sahiplerinin oy kullanmasına izin verilmeli ve oyları eşit değil de sahip olunan hissenin değeri ve ödenen vergi miktarına göre belirlenmelidir. Yani, Lew Rockwell'in daha önce açıkladığı gibi Kaliforniya'nın bazı yerlerindeki duruma benzer bir uygulama söz konusudur.

Ayrıca, tüm kamu çalışanları -öğretmenler, yargıçlar, polisler- ve tüm sosyal yardım alanlar, yerel vergiler ve yerel regülasyon konularında oy kullanmaktan hariç tutulmalıdır. Bu insanlara vergilerle ödeme yapılmaktadır ve bu vergilerin ne kadar yüksek olacağı konusunda hiçbir söz hakları olmamalıdır. Bu platformla elbette her yerde kazanamazsınız; Washington, D.C.'de böyle bir platformla kazanamazsınız. ancak birçok yerde bunun kolayca yapılabileceğini söylemeye cüret ediyorum. Bölgelerin yeterince küçük olması ve çok sayıda iyi insana sahip olması yeterlidir.

Sonuç olarak, yerel vergiler ve oranların yanı sıra yerel vergi gelirleri de kaçınılmaz olarak azalacaktır. Mülkiyet değerleri ve gelirlerin çoğu artarken kamu çalışanlarının sayısı ve ücretleri düşecektir. Şimdi, en belirleyici adım olarak, şu yapılmalıdır ve bu arada çok küçük bölgelerden, köylerden bahsettiğimi de aklınızdan çıkarmayın.

Oy kullanma hakkı kalabalıkların elinden alındığında patlak veren bu hükümet finansman krizinde, bu krizden çıkmanın bir yolu olarak, tüm yerel yönetim varlıkları özelleştirilmelidir. Okullar, itfaiye, polis karakolları, adliye binaları, yollar ve benzerleri gibi tüm kamu binalarının envanteri çıkarılmalı ve daha sonra mülkiyet payları ya da hisse senetleri yerel özel mülk sahiplerine, bu insanların ömürleri boyunca ödedikleri toplam vergi - emlak vergisi- miktarına göre dağıtılmalıdır. Ne de olsa bunlar onların, bunlar için para ödediler.

Bu hisseler serbestçe ticarete konu olabilmeli, alınıp satılabilmelidir ve bu şekilde yerel yönetimler esasen ortadan kaldırılmış olacaktır. Eğer daha üst yönetim kademelerinin varlığı devam etmeseydi, bu köy ya da şehir şimdiden özgür ya da kurtarılmış bir bölge olurdu. Bunun sonucunda eğitime ve daha da önemlisi mülkiyetin korunması ve adalete ne olacaktı?

Küçük yerel düzeyde, yüz yıl önce kralın tahttan çekilmesi durumunda ne olacağı konusunda emin olabileceğimiz kadar, hatta daha da fazla emin olabiliriz, olacak olan şey kabaca şudur: daha önce bu işlevlere ayrılmış olan tüm maddi kaynaklar -okullar, karakollar, mahkemeler- hâlâ mevcuttur ve aynı şekilde insan gücü de mevcuttur. Tek fark, bunların artık özel sektöre ait olması ya da kamu çalışanları söz konusu olduğunda geçici olarak işsiz kalmalarıdır. Eğitim, koruma ve adalet için yerel talebin devam ettiği gerçekçi varsayımı altında, okullar, polis karakolları ve adliye binaları aynı amaçlar için kullanılmaya devam edecektir. Ve pek çok eski öğretmen, polis ve yargıç yeniden işe alınacak ya da serbest meslek sahibi bireyler olarak kendi hesaplarına eski görevlerine devam edeceklerdir, ancak bu kurumların sahibi olan ve hepsi de şahsen tanınan kişiler olan yerel "kodamanlar" ya da elitler tarafından işletilecek ya da istihdam edileceklerdir. Bu kuruluşlar ya kâr amacı güden işletmeler olarak ya da daha muhtemel görünen bir şekilde hayırseverlik ve ekonomik organizasyonların bir karışımı olarak faaliyet göstereceklerdir. Yerel "kodamanlar" sıklıkla kamu hizmetlerini kendi ceplerinden karşılarlar; ve kuşkusuz en büyük çıkarları yerel adalet ve barışın korunmasıdır.

Tüm bunların okullar ve polisler için geçerli olduğunu görmek yeterince kolay, peki ya yargıçlar ve adalet? Tüm kötülüklerin kökeninin adaletin zora dayalı olarak tekelleştirilmesi olduğunu hatırlayın, zira bir kişi bunun adil olduğunu söyler. Dolayısıyla yargıçlar serbestçe finanse edilmeli ve yargıçlık pozisyonlarına serbest giriş güvence altına alınmalıdır.

Yargıçlar oyla seçilmemeli, adalet arayanların etkin talebiyle seçilmelidir. Ayrıca, söz konusu küçük yerel düzeyde, aslında sadece bir ya da çok az sayıda yargıca yönelik bir talepten bahsedildiğini de unutmamak gerekir. Bu yargıç ya da yargıçlar ister özel adliye birliği ya da anonim şirket tarafından istihdam edilsin, isterse de bu tesisleri ya da ofisleri kiralayan serbest meslek sahibi bireyler olsun, sadece bir avuç yerel sakinin ve sadece yaygın olarak bilinen ve saygı duyulan yerel şahsiyetlerin, yani doğal yerel elitin üyelerinin yerel sulh yargıçları olarak seçilme şansına sahip olacağı açıktır.

Sadece doğal elitin üyeleri olarak kararları herhangi bir otoriteye sahip olacak ve uygulanabilir nitelik kazanacaktır. Ve eğer saçma olduğu düşünülen kararlar verirlerse, daha saygın olan diğer yerel otoriteler tarafından derhal yerlerinden edileceklerdir. Yerel düzeyde bu çizgide ilerlerseniz, elbette üst ve özellikle federal düzeydeki hükümet gücüyle doğrudan çatışmaya girmeniz kaçınılmaz olacaktır. Bu sorunla nasıl başa çıkılır? Federaller böyle bir girişimi basitçe ezip geçmezler mi?

Elbette bunu yapmak isterler, ancak bunu gerçekten yapıp yapamayacakları tamamen farklı bir sorudur ve bunu anlamak için, devlet aygıtının üyelerinin, demokrasi koşulları altında bile, her zaman toplam nüfusun yalnızca küçük bir oranını temsil ettiğini kabul etmek yeterlidir. Ve hatta merkezî hükümet çalışanlarının oranı daha da küçüktür.

Bu da merkezî bir hükümetin, yaygın bir yerel destek ve işbirliği bulmadıkça, yasama iradesini ya da çarpık yasalarını nüfusun tamamına dayatamayacağı anlamına gelir. Bu durum, daha önce tarif ettiğim gibi çok sayıda özgür şehir veya köy hayal edildiğinde özellikle belirgin hâle gelir. Hem insan gücü açısından hem de halkla ilişkiler açısından, bölgesel olarak geniş bir alana yayılmış binlerce yerleşim birimini ele geçirmek ve onlara doğrudan federal yönetimi dayatmak pratikte imkânsızdır.

Uyum içindeki yerel yetkililer tarafından yerel uygulama olmadan, merkezî hükümetin iradesi boş laftan öteye geçemez. İşte bu yerel destek ve işbirlikçilik tam da eksik olması gereken şeydir. Kuşkusuz, özgürleştirilmiş toplulukların sayısı hâlâ az olduğu sürece, işler biraz tehlikeli görünecektir. Ancak, kurtuluş mücadelesinin bu ilk aşamasında bile oldukça özgüvenli olunabilir.

Bu aşamada merkezî hükümetle doğrudan karşı karşıya gelmekten kaçınmak ve otoritesini açıkça kınamamak ve hatta bu rejimi inkâr etmemek ihtiyatlı bir davranış gibi görünebilir. Bunun yerine, pasif bir direniş ve

işbirliği yapmama politikası izlenmesi tavsiye edilebilir. Kişi basitçe her bir federal yasanın uygulanmasına yardımcı olmayı bırakabilir. Kişi řu tutumu takınmalıdır: "Sizin kurallarınız böyle ve siz bunları uyguluyorsunuz. Size engel olamam, ancak tek yükümlülüğüm yerel seçmenlerim olduğu için size yardım da etmeyeceğim."

Tutarlı bir şekilde uygulandığında, hiçbir işbirliği yapılmadığında, hiçbir düzeyde yardım edilmediğinde, merkezî hükümetin gücü ciddi şekilde azalacak, hatta buharlaşacaktır. Ve kamuoyunun genel görüşü ışığında, federal hükümetin, sakinleri kendi işlerine bakmaktan başka bir şey yapmayan bir bölgeyi işgal etmeye cesaret etmesi pek olası görünmeyecektir. Ufacık bir ucube grubu olan Waco bir şeydir. Ancak normal, başarılı, namuslu vatandaşlardan oluşan önemli ölçüde büyük bir grubu işgal etmek ya da yok etmek bambaşka ve oldukça zor bir şeydir.

Bir kez dolaylı olarak ayrılmış bölgelerin sayısı kritik bir büyüklüğe ulaştığında ve küçük bir yerdeki her başarı bir sonrakinini teşvik edip beslediğinde, bu durum kaçınılmaz olarak daha da radikalleşecek, açıkça ayrılıkçı yerel politikalar ve federal otoriteye açıkça aşağılayıcı bir şekilde sergilenen uyumsuzluk ile ülke çapında bir belediyeleşme hareketine dönüşecektir.

İşte bu durumda, merkezî hükümet koruma tekelinden vazgeçmek zorunda kalacak, yeniden ortaya çıkan yerel otoriteler ile güçlerini kaybetmek üzere olan merkezî otoriteler arasındaki ilişki tamamen sözleşmeye dayalı bir düzeye oturtulabilecek ve kişi kendi mülkünü savunma gücünü yeniden kazanabilecektir.

Hans-Hermann Hoppe'nin Diğer Eserleri

Democracy: The God That Failed

The Myth of National Defense

The Economics and Ethics of Private Property

Economic Science and the Austrian Method

A Theory of Socialism and Capitalism

The Private Production of Defense

Der Wettbewerb der Gauner (German Edition)

Eigentum, Anarchie und Staat: Studien zur Theorie des Kapitalismus
(German Edition)

Handeln und Erkennen (German Edition)

Kritik der kausalwissenschaftlichen Sozialforschung (German Edition)

Property, Freedom, Society: Essays in Honor of Hans-Hermann Hoppe (Jörg
Guido Hülsmann ve Stephan Kinsella editörlüğünde hazırlanmış seçkidir.)

İngilizce eserlerine [Mises Enstitüsü Türkiye Kitaplığı](#)'ndan erişebilirsiniz.